

נפרדים מאורי גולן

סיפור לידתו של אורי הוא חלק בלתי נפרד מסיפור הקמת המדינה, והקיבוץ. מעפיל, חלוץ, וציוני עוד בטרם נולד, במחנה המעצר בעתלית, בתחילת יוני 1947.

את ההפלגה הסוערת, הקשה והמסוכנת בספינת המעפילים "לטרון", בה שירת אביו ז'ק כגדעוני, עבר עטוף ומוגן כעובר ברחם אימו. כך גם במשך חודשים במחנה המעצר בקפריסין. הוריו חזרו לארץ באמצע מאי 1947, ופחות משלושה שבועות לאחר מכן נולד אורי. הוא נקרא כך לכבוד אורי גורן, מפקד ה"לטרון". (מרגה גורן יושבת כאן איתנו.)

ילדותו שלובה בכל הפרקים של הקמת הקיבוץ: כתינוק בכפר בלום ובחדרה, וכילד כאן בכפר הנשיא. ילדות בחינוך המשותף, שאורי כינה אותה לימים "היינו שפני הניסיון של היצירה מיוחדת במינה הזאת", ועבר, במילים שלו, "סידרת חינוך ארוכה ונוקשה ביותר", ביחוד בבית הספר היסודי, כאשר אדם לימד וחינך את כיתות אריה וצבי בו זמנית. אורי סיכם במילים "יצאתי ממנה בשלום – ועם מטען מגוון מאד להמשך החיים!"

חלק בלתי נפרד מילדותו הייתה הלינה המשותפת, בה נלחמה רות בכל כוחה, עד שהוחלט על מעבר ללינה בבתי ההורים; אך אורי לא זכה לישון בבית ההורים.

בצילומים מהימים ההם בולט אורי כילד מתוק עם תלתלי זהב, מבט נבון, רגיש וחושב, ומשקפיים שמעצימים את הבעת החוכמה.

אורי, מכיתת צבי, למד לנגן על אקורדיון, וליווה בשמחה ובכישרון חגים רבים, ערבי שירה, ריקודי עם, ועוד. תרומתו לחיי התרבות הייתה אדירה.

בגיל 18 התקבל עם כל בני ובנות הכיתה לחברות באופן אוטומטי, כפי שהיה מקובל בימים ההם.

בצבא למד אלקטרוניקה, ושירת בצה"ל כמדריך בבית הספר הטכני של חיל האוויר. לאחר השיחרור ב-1970 חזר למשק והצטרף לצוות ה"בריות" (בריות הדגים).

כאן פגש את פנינה - "אחות יפהפיה שהגיעה אלינו ועד מהרה הפכה להיות אשתי".

אחרי החתונה עברו עם אמיר לאילת, ושם הצטרף למשפחה אייל. לאחר שאורי החליט ללמוד מחשבים בטכניון, עברו לגניגר, שם עבדה פנינה כאחות.

ב-1977 חזרה המשפחה לקיבוץ, ועיבב נולדה. אורי עסק בהוראת מחשבים ב"עמק החולה". לאחר מכן עבד במשק כמנהל החשמליה, ניהל את פרוייקט הבניה של שכונת הצאן, והיה מרכז ענפי השירותים. במקביל ניהל גם את ועדת השתלמויות (לימודים ארוכים, שאז דרשו תכנון ואישור של הקיבוץ), ואף היה רב"ש.

לאחר ששלושת הילדים בגרו ועזבו את הקן, עברו אורי ופנינה למושב ציפורי, שם הקימו בית יפה. לאחרונה עברו לתל-מונד, כשהם נהנים מגידול הנכדים ומחוויות הגיל.

ידענו שאורי היה חולה לב מזה שנים, אך נדהמנו וכאבנו את הליכתו הפתאומית, כל כך בלתי צפוי. הלב לא מעכל.

נחמת מה אולי נוכל לשאוב מהידיעה שאורי הספיק להשתתף במסיבת יום ההולדת ה-90 של אמו, רות (תבדל"א), שערכה המשפחה המורחבת, ממש ערב הליכתו מאיתנו.

רחל גינת

